

KRAJSKÁ PROKURATÚRA V BRATISLAVE
Vajnorská 47, 812 56 Bratislava 1

Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava
Primaciálne námestie 429/1
814 99 Bratislava-Staré Mesto

Váš list číslo/zo dňa
VZN č. 3/2025

Naše číslo
Kd 608/25/1100-3

Bratislava
27.02.2026

Vec

Všeobecne záväzné nariadenie hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy č. 3/2025 z 19.06.2025 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel – protest prokurátora

Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave podľa § 23 ods. 1 v spojení s § 27 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) podáva

protest prokurátora

proti **§ 3 ods. 9, ods. 10, § 4 ods. 5, § 8 ods. 7, § 12 ods. 1 písm. b), § 13 ods. 2, § 15 ods. 1 písm. b), § 16 ods. 2, ods. 3, § 18 ods. 1 písm. b), § 19 ods. 2 posledná veta, § 20a ods. 1, ods. 2, § 20b ods. 1, ods. 4 posledné dve vety, § 22 ods. 1 písm. c) bod 5 posledná veta, § 25 ods. 1 písm. a) bod 2 posledná veta, § 25 ods. 1 písm. b) bod 5 posledná veta, § 28 ods. 1 písm. b) bod 2 posledná veta a § 31 ods. 1 písm. b) bod 6 posledná veta** všeobecne záväzného nariadenia hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy č. 3/2025 z 19.06.2025 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel (ďalej len „VZN“).

VZN v napadnutých častiach navrhujem zmeniť, nakoľko uvedené ustanovenia VZN sú v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Označenými časťami VZN boli porušené § 4 ods. 4 a § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o obecnom zriadení"), § 6a ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len "cestný zákon"), § 2 ods. 1, § 2a ods. 2, § 3 ods. 1, § 5 ods. 1, ods. 2 písm. d),

§ 9 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len "antidiskriminačný zákon"), § 39a ods. 4 zákona č. 106/2018 Z. z. o prevádzke vozidiel v cestnej premávke (ďalej len "zákon č. 106/2018 Z. z.") a § 116 zákona č. 40/1964 Zb.

Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len "Občiansky zákonník"). Podľa § 27 ods. 3 zákona o prokuratúre, *ak bol protest prokurátora podaný proti všeobecne záväznému právnomu predpisu uvedenému v § 21 ods. 3 písm. f) treťom bode a orgán verejnej správy zistí, že protest je dôvodný, je povinný bez zbytočného odkladu, najneskôr do 90 dní od doručenia protestu prokurátora, všeobecne záväzný právny predpis zrušiť alebo ho podľa povahy veci nahradiť všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorý bude v súlade so zákonom, prípadne aj s ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi. O vyhovení protestu a zrušení alebo zmene všeobecne záväzného právneho predpisu alebo o nevyhovení protestu upovedomí orgán verejnej správy prokurátora v lehote podľa prvej vety.*

Podľa § 27 ods. 5 zákona o prokuratúre, *ak orgán verejnej správy nevyhoví protestu prokurátora proti všeobecne záväznému právnomu predpisu uvedenému v § 21 ods. 3 písm. f) treťom bode, je prokurátor oprávnený podať žalobu na správny súd podľa osobitného predpisu.*

Podľa § 357 ods. 1 písm. a) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), *žalobca sa môže žalobou domáhať vyslovenia nesúlady všeobecne záväzného nariadenia obce, mesta, mestskej časti alebo samosprávneho kraja vydaného vo veciach územnej samosprávy so zákonom.*

Podľa § 359 ods. 1 SSP, *žalobcom je prokurátor, ktorého protestu proti všeobecne záväznému nariadeniu obce, mesta, mestskej časti alebo samosprávneho kraja nebolo vyhovené. Pod nevyhovením protestu prokurátora sa rozumie nezrušenie všeobecne záväzného nariadenia alebo jeho napadnutej časti, nevykonanie zmeny všeobecne záväzného nariadenia alebo jeho napadnutej časti v lehote podľa osobitného predpisu.*

Podľa § 21 ods. 3 písm. f) bod 3 zákona o prokuratúre, *na účely tohto zákona sa rozumie všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným orgánom verejnej správy všeobecne záväzné nariadenie orgánu územnej samosprávy.*

Odôvodnenie:

Dňa 19.06.2025 bolo mestským zastupiteľstvom hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy (ďalej len „mestské zastupiteľstvo“) schválené VZN č. 3/2025 z 19.06.2025 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel. VZN bolo schválené uznesením mestského

zastupiteľstva č. 909/2025 zo dňa 19.06.2025 v pomere hlasov 36 za, 2 poslanci sa zdržali hlasovania, 3 nehlasovali. Prítomných bolo viac ako polovica zo všetkých 45 mestských poslancov a mestské zastupiteľstvo tým bolo uznášaniaschopné, návrh VZN bol schválený pomerom hlasov presahujúcim 3/5 väčšinu prítomných poslancov. Podmienky podľa § 12 ods. 7 zákona o obecnom zriadení tým boli splnené. Proces prijatia VZN bol vyhodnotený ako súladný so zákonom o obecnom zriadení.

Dočasné parkovanie na vymedzených úsekoch miestnych ciest je osobitným druhom služby, ktorú mesto poskytuje verejnosti. Hlavné mesto je právnickou osobou, ktorá za zákonom stanovených podmienok samostatne hospodári s vlastným majetkom a s majetkom, ktorý jej bol zverený, ako aj s vlastnými finančnými príjmami. Podľa § 3d ods. 3 cestného zákona sú miestne cesty vo vlastníctve obcí, pričom obec podľa § 4 ods. 3 písm. f) zákona o obecnom zriadení zabezpečuje výstavbu a údržbu a vykonáva správu miestnych komunikácií. Rozdelenie právomocí v oblasti pozemných komunikácií medzi Bratislavou a mestskými časťami je stanovené v čl. 73 a 74 Štatútu Bratislavy v znení dodatkov č. 1–25. Ustanovenie § 6a cestného zákona splnomocňuje na vydanie všeobecne záväzného nariadenia obce. Obcou je v zmysle § 1a ods. 1 zákona o hlavnom meste Bratislava. Mestské časti majú postavenie obcí v rozsahu vymedzenom zákonom a Štatútom Bratislavy.

Na základe Plánu hlavných úloh Generálnej prokuratúry SR bola podľa bodu č. 8 Krajskou prokuratúrou v Bratislave realizovaná previerka stavu zákonnosti regulácie parkovania motorových vozidiel na území hlavného mesta SR Bratislavy, konkrétne citovaného VZN. V rámci previerky podľa § 30 zákona o prokuratúre podalo hlavné mesto, po prerokovaní jej výsledku, podľa § 30 ods. 5 zákona o prokuratúre námietky proti pravdivosti a preukázateľnosti zistení prokuratúry dňa 09.10.2025, ktoré boli doplnené dňa 29.10.2025. K jednotlivým námietkam sa vyjadrujem v ďalších odsekoch protestu prokurátora.

Predmetné VZN vo svojom úvode obsahuje konštatovanie, že bolo prijaté podľa § 11 ods. 5 písm. c) zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o hlavnom meste“) a § 6a cestného zákona. Tunajšia prokuratúra dlhodobo zastáva stanovisko, že sa jedná o **samosprávnú pôsobnosť obce podľa § 4 ods. 3 písm. f) zákona o obecnom zriadení aj s použitím interpretačného pravidla uvedeného v § 4 ods. 4 zákona o obecnom zriadení**, na základe čoho spadá vydanie VZN pod právnu úpravu § 6 ods. 1 zákona o obecnom zriadení.

Otázku, v akej právomoci obce sú predmetné VZN podľa § 6a cestného zákona vydávané, vyriešil nedávno **Najvyšší správny súd SR** v rozhodnutí sp. zn. **3Svk/4/2024** zo dňa **30.09.2025**.

„17. Súd sa nestotožnil s právnym názorom žalobcu, že v posudzovanej veci ide o prenesený výkon štátnej správy, a to bez ohľadu na to, že sám žalovaný v záhlaví dodatku č. 6 k VZN nesprávne uviedol § 6 ods. 2 zákona o obecnom zriadení. V prípade, ak by malo ísť o prenesený výkon štátnej správy, všeobecne záväzné nariadenie by malo charakter odvodenej právnej normy, ktorá by mohla vzniknúť len na základe osobitného splnomocnenia v zákone a len v jeho medziach. Prenesený výkon štátnej správy pri zriadení dočasného parkovania obcou, resp. mestom na svojom území, nevyplýva ani z ustanovenia § 3 ods. 2 cestného zákona, kde obec vykonáva prenesenú pôsobnosť štátnej správy len pri určení používania zvislých, vodorovných značiek a s tým spojeným povolením vyhradených parkovísk na miestnych a účelových komunikáciách. V danom prípade **neboli kumulatívne splnené dva základné predpoklady na prenesený výkon štátnej správy**, a to **prenesenie výkonu tejto úlohy na obec príslušným zákonom a ani poskytnutie finančných prostriedkov** na zabezpečenie splnenia tejto úlohy zo štátneho rozpočtu.

46. **Kasačný súd sa stotožňuje so záverom správneho súdu, že v danom prípade nejde o prenesený výkon štátnej správy**, a to z dôvodu, ktoré uviedol správny súd, t. j., že nedošlo k preneseniu výkonu tejto úlohy na obec príslušným zákonom.

50. **V prejednávanej veci správny súd oprel svoj záver o výkone samosprávnej pôsobnosti mesta o interpretačné pravidlo uvedené v § 4 ods. 4 zákona o obecnom zriadení. Kasačný súd sa s jeho záverom stotožňuje** s tým, že ide o základné interpretačné pravidlo pre identifikáciu povahy pôsobnosti obce, t. j. pre určenie toho, či ide o výkon samosprávy, alebo prenesenej štátnej správy. Toto pravidlo bolo prijaté na odstránenie interpretačných nejasností a prekonanie aplikačných pochybení novelou zákona o obecnom zriadení č. 453/2001 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2002.

51. *Pokiaľ ide o ust. § 4 ods. 3 písm. f) zákona o obecnom zriadení, vo veciach pozemných komunikácií sa stretáva samosprávna pôsobnosť obce i prenesená pôsobnosť obce.“*

V tejto súvislosti preto odporúčam uvádzať do záhlavia predmetného VZN aj ustanovenia § 4 ods. 3 písm. j) a § 4 ods. 4 zákona o obecnom zriadení a § 6 ods. 1 zákona o obecnom zriadení, z ktorých by bolo zjavné, že prijímané VZN vydáva mesto v samosprávnej pôsobnosti. Kompetenciu mesta na vydanie všeobecne záväzného právneho predpisu na úseku dočasného parkovania podľa osobitného predpisu obsahuje čl. 58b Štatútu Bratislavy v znení dodatkov 1-25, ktorý je tiež dôvodné v záhlaví týchto VZN uvádzať.

Označeným VZN boli porušené nasledujúce právne predpisy:

Podľa § 4 ods. 4 zákona o obecnom zriadení, *ak zákon pri úprave pôsobnosti obce neustanovuje, že ide o výkon prenesenej pôsobnosti štátnej správy, platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce.*

Podľa § 6 ods. 1 zákona o obecnom zriadení, **obec môže vo veciach územnej samosprávy vydávať nariadenia; nariadenie nesmie byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi a medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.**

Podľa § 6a ods. 1 cestného zákona, **na účely organizovania dopravy na území obce môže obec ustanoviť všeobecne záväzným nariadením úseky miestnych komunikácií na dočasné parkovanie motorových vozidiel (ďalej len "parkovacie miesta"), ak sa tým neohrozí bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo iný verejný záujem. Parkovacie miesta musia byť označené zvislými a vodorovnými dopravnými značkami. Vo všeobecne záväznom nariadení obec ustanoví spôsob zabezpečenia prevádzky parkovacích miest, výšku úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel podľa osobitného predpisu, spôsob jej platenia a spôsob preukázania jej zaplatenia.** Podľa čl. 4 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 prvá veta uznesenia Národnej rady Slovenskej republiky č. 519 z 18.12.1996 k návrhu legislatívnych pravidiel tvorby zákonov č. 19/1997 Z. z., **zákon má upravovať v príslušnej oblasti všetky základné spoločenské vzťahy. Musí byť zrozumiteľný, prehľadne usporiadaný a stručný v tom zmysle, že má obsahovať len ustanovenia s normatívnym obsahom. Zákon musí byť terminologicky presný a jednotný.** Možno v ňom používať len správne a v právnom poriadku ustálené pojmy a správnu právnu terminológiu. Ak niet vhodného pojmu alebo termínu, možno na jeho utvorenie použiť iné slovo alebo slovné spojenie, ktoré vyhovuje z významovej stránky. Nový pojem treba v zákone právne vymedziť. V zákone sa musí dbať na jazykovú správnosť, štylistickú primeranosť a všeobecnú zrozumiteľnosť textu (§ 68 ods. 2 zákona o rokovanom poriadku).

Podľa § 2 ods. 1, ods. 2 antidiskriminačného zákona, **dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Pri dodržiavaní zásady rovnakého zaobchádzania je potrebné prihliadať aj na dobré mravy na účely rozšírenia ochrany pred diskrimináciou.**

Podľa § 2a ods. 2, ods. 3 antidiskriminačného zákona, **priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii.**

Nepriama diskriminácia je navonok neutrálny predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax, ktoré znevýhodňujú alebo by mohli znevýhodňovať osobu v porovnaní s inou osobou; nepriama diskriminácia nie je, ak takýto predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax sú objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu a sú primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu.

Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 antidiskriminačného zákona, **každý je povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania** v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, **poskytovania tovarov a služieb** a vo vzdelávaní. Zásada rovnakého zaobchádzania podľa odseku 1 sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi.

Podľa § 5 ods. 1, ods. 2 písm. d) antidiskriminačného zákona, v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa v sociálnom zabezpečení, zdravotnej starostlivosti, **pri poskytovaní tovarov a služieb** a vo vzdelávaní **zakazuje diskriminácia osôb z dôvodov podľa § 2 ods. 1.**

Zásada rovnakého zaobchádzania podľa odseku 1 sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi v oblastiach prístupu a poskytovania tovarov a služieb vrátane bývania, ktoré sú poskytované verejnosti právnickými osobami a fyzickými osobami-podnikateľmi.

Podľa § 9 antidiskriminačného zákona, **každý má podľa tohto zákona právo na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou.**

Podľa § 9a antidiskriminačného zákona, ak by porušením zásady rovnakého zaobchádzania mohli byť dotknuté práva, právom chránené záujmy alebo slobody väčšieho alebo neurčitého počtu osôb alebo ak by takýmto porušením mohol byť inak vážne ohrozený verejný záujem, patrí právo domáhať sa ochrany práva na rovnaké zaobchádzanie aj právnickej osobe podľa § 10 ods. 1. Táto osoba sa môže domáhať najmä určenia, že bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania, aby ten, kto nedodrжал zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, a ak je to možné, napravil protiprávny stav.

Podľa § 116 Občianskeho zákonníka, **blízkou osobou je príbuzný v priamom rade, súrodenec a manžel; iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu.**

Podľa § 2 ods. 25 zákona č. 106/2018 Z. z., **dokladmi vozidla sú osvedčenie o evidencii časť I a časť II pri vozidle podliehajúcemu prihláseniu do evidencie vozidiel alebo technické osvedčenie vozidla pri vozidle nepodliehajúcemu prihláseniu do evidencie vozidiel.**

Podľa § 2 ods. 26 zákona č. 106/2018 Z. z., **prihlásením vozidla do evidencie vozidiel** je administratívny úkon orgánu Policajného zboru **alebo príslušného evidenčného orgánu iného štátu, ktorým sa vozidlu prideliť evidenčné číslo a vydávajú tabuľky s evidenčným číslom**. Prvým prihlásením vozidla do evidencie vozidiel je dátum prihlásenia vozidla do evidencie vozidiel, kedy je vozidlu prvýkrát pridelené evidenčné číslo a sú vydané tabuľky s evidenčným číslom.

Podľa § 39 ods. 4 zákona č. 106/2018 Z. z., osvedčenie o evidencii časť I a osvedčenie o evidencii časť II je tiež evidenčným dokladom k vozidlu, ktorým sa preukazuje prihlásenie vozidla do evidencie vozidiel. **Osvedčenia o evidencii ostatných štátov sú verejnými listinami a sú uznávané za rovnocenné ako osvedčenia o evidencii vydávané v Slovenskej republike a oprávňujú prevádzkovať vozidlo v cestnej premávke na území Slovenskej republiky**. Harmonizované osvedčenie o evidencii členských štátov a zmluvných štátov sa uznáva v konaní o jednotlivo dovezenom vozidle podľa § 29.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 253/1998 Z. z."), **trvalý pobyt má občan len v budove alebo jej časti, ktorá je označená súpisným číslom alebo súpisným a orientačným číslom a je určená na bývanie, ubytovanie, alebo na individuálnu rekreáciu, ak tento zákon neustanovuje inak**. Za časť budovy sa považuje aj byt.

Mestské zastupiteľstvo sa danými ustanoveniami dôsledne neriadilo.

Zatiaľ čo pri normatívnych právnych aktoch uverejňovaných v Zbierke zákonov SR sa na všetky právne subjekty vzťahuje nevyvrátiteľná domnienka znalosti obsahu Zbierky zákonov Slovenskej republiky, tomuto režimu nepodliehajú normatívne právne akty tu neuverejňované, medzi ktoré patria aj všeobecne záväzné nariadenia územnej samosprávy. Obce by mali pristupovať k tvorbe VZN analogicky podľa pravidiel tvorby zákonov upravených v Legislatívnych pravidlách tvorby zákonov č. 19/1997 Z. z.

K pojmom podľa § 3 ods. 9, ods. 10, § 4 ods. 5 VZN

Podľa **§ 3 ods. 9 VZN, blízky príbuzenský vzťah**: pre účely nariadenia znamená vzťah rodič – dieťa alebo manžel – manželka. Vymedzenie blízkeho príbuzenského vzťahu (rodič – dieťa a manžel – manželka) na účely nariadenia v **§ 3 ods. 9** je v rozpore s § 116 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje „**Blízkou osobou je príbuzný v priamom rade,**

súrodenec a manžel; iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu“. Hlavné mesto pri prijímaní VZN podľa § 6a cestného zákona nie je oprávnené upravovať vymedzenie blízkych osôb iným spôsobom, než sa uvádza v Občianskom zákonníku. Jedná sa o neoprávnené zasahovanie do práv adresátov právnej normy, ktoré sú im priznané všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily.

Hlavné mesto v námietkach uviedlo, že pojem „blízky príbuzenský vzťah“ použitý vo VZN má čisto technický charakter a slúži len na účely parkovacej regulácie, nejde o totožný pojem s „blízkou osobou“ podľa § 116 Občianskeho zákonníka, a preto nijako nezasahuje do práv priznaných zákonným ustanovením. VZN nezasahuje do definície blízkej osoby podľa Občianskeho zákonníka, ide len o internú, užšiu kategóriu pre účely určenia okruhu oprávnených žiadateľov o vydávanie parkovacích kariet. Takýto legislatívny prístup je v slovenskej praxi bežný. Hlavné mesto však zváži spresnenie pojmu, aby sa predišlo možným výkladovým nejasnostiam do budúcnosti.

K tomu uvádzam, že VZN má povahu právnej normy nižšej právnej sily, teda jeho ustanovenia nie sú informatívne, ale majú normatívnu povahu a sú pre adresátov právnej normy priamo záväzné. VZN musí byť terminologicky presné a jednotné a možno v ňom používať len správne a v právnom poriadku ustálené pojmy a správnu právnu terminológiu, *per analogiam* podľa pravidiel tvorby zákonov upravených v Legislatívnych pravidlách tvorby zákonov č. 19/1997 Z. z. Hlavné mesto (obec) nie je oprávnené/á v rámci právnej úpravy VZN prispôsobovať jednoznačné právne pojmy upravené v zákone ich varírovaním v texte VZN, čím adresátov normy zneisťuje o rozsahu im zákonom priznaných práv blízkej osoby. Právna prax zákonodarcu s používaním nejednotných alebo právne nejednoznačných, prípadne zameniteľných právnych pojmov v normotvorbe je tunajšej prokuratúre z jej činnosti známa, a práve riešenie tým vzniknutých aplikačných problémov predstavuje podstatnú časť práce prokurátora pri výkone ochrany zákonnosti podľa ustanovení zákona o prokuratúre.

Podľa § 3 ods. 10 VZN, **Mikrozóna: úsek parkovania s osobitným režimom, v ktorom je parkovanie umožnené výlučne držiteľom rezidentskej parkovacej karty s obmedzenou platnosťou, označený dopravným značením a uvedený v prílohe č. 2b nariadenia.**

Podľa § 4 ods. 5 VZN, **pojem „rezident“ použitý na dopravnom značení podľa osobitného predpisu znamená držiteľ rezidentskej alebo abonentskej parkovacej karty v príslušnej zóne. V prípade mikrozóny sa za rezidenta považuje výlučne držiteľ rezidentskej parkovacej karty s obmedzenou platnosťou v príslušnej mikrozóne.**

Za problematické považujem aj vymedzenie pojmu „mikrozóna“ v § 3 ods. 10 VZN, v ktorej je parkovanie umožnené výlučne držiteľom rezidentskej parkovacej karty s obmedzenou platnosťou. Hlavné mesto tým fakticky zakázalo parkovanie v označených dvoch zónach – SMO-X1 (Staré Mesto/Drevená) a SMO-X2 (Klobučnícka) všetkým vodičom, ktorí nie sú držiteľmi rezidentskej parkovacej karty s obmedzenou platnosťou. Na takéto obmedzenie vodičov v podstate zákazom parkovania nemá hlavné mesto oprávnenie v § 6a cestného zákona.

V § 4 ods. 5 VZN je v prípade mikrozóny za rezidenta považovaný výlučne držiteľ rezidentskej parkovacej karty s obmedzenou platnosťou v príslušnej mikrozóne (RPK-X).

Samotnú myšlienku existencie mikrozón nepovažujem za nesprávnu, avšak je potrebné prispôbiť spôsob jej úpravy *lege artis*. Obe mikrozóny sú umiestnené v samotnom centre mesta, jednu tvorí historické jadro hlavného mesta. Dôvody, ktoré na ich vytvorenie hlavné mesto uviedlo (kritický nedostatok miest na parkovanie) sú právne akceptovateľné.

V súvislosti s možnosťou vjazdu do historického centra majú rôzne osoby povolený vjazd mestskou časťou Bratislava - Staré Mesto, za ktorý platia miestnu daň. Niektoré osoby majú oprávnenie na vjazd do historického centra priamo zo zákona, napr. členovia súdnej rady, za tento však tiež platia miestnu daň za vjazd. Je prirodzené, že tieto vozidlá budú v historickom centre aj dočasne parkovať (skôr krátkodobo). Tieto osoby nemožno všeobecne záväzným nariadením obmedziť na možnosti dočasného parkovania, pokiaľ ich vjazd bol povolený a je oprávnený. Nejedná sa tak len o osoby s trvalým pobytom v historickom centre, ale aj iné oprávnené osoby, ktoré nemožno z možnosti parkovania vylúčiť a pri právnej úprave dočasného parkovania je ich potrebné do mikrozóny zahrnúť.

Z definície mikrozóny preto odporúčam vynechať pojem „výlučne“ a pridať možnosť parkovania pre osoby s povoleným vjazdom do historického centra resp. s oprávnením na vjazd.

Hlavné mesto v námietkach uviedlo, že pojem „výlučne“ z VZN do budúcnosti vypustí, ale nebude to mať vecný dopad na samotnú reguláciu. VZN týmto spôsobom len ustanovuje osobitný režim parkovania v miestach, kde je kritický nedostatok parkovacích miest, a presne určuje okruh osôb, ktorým je parkovanie umožnené. S poukazom na § 6a cestného zákona, ktorý obci zveruje právomoc ustanoviť úseky miestnych ciest na dočasné parkovanie a určiť spôsob ich prevádzky. Regulácia mikrozón prostredníctvom VZN je práve v rámci právomoci § 6a cestného zákona. Povolenie vjazdu do historického centra nepredstavuje právny titul na parkovanie, ide o dva odlišné inštitúty regulácie cestnej premávky. Povolenie vjazdu je individuálne oprávnenie na vstup, nie generálny nárok na užívanie verejných parkovacích miest, ktoré sa pridelujú podľa osobitných pravidiel VZN. Povolenie vjazdu je podmienené inými cieľmi, napr. zabezpečením

dopravnej obsluhy, výkonu povolania alebo prístupu do objektov a nerieši otázku dlhodobého alebo dočasného parkovania. Zásada proporcionality ostáva zachovaná – oprávnené osoby s povoleným vjazdom majú možnosť vstupu do historického centra, avšak parkovanie podlieha osobitnému režimu podľa VZN a dopravného značenia.

K tomu uvádzam, že ak sa normotvornou činnosťou obce ukladajú povinnosti alebo zákazy fyzickým a právnickým osobám, je táto činnosť limitovaná čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Tieto limity sa vzťahujú na normotvornú činnosť obce pri výkone ako samosprávnej pôsobnosti, tak aj pôsobnosti v rámci preneseného výkonu štátnej správy (I. ÚS 56/00).

Obsahom oprávnenia hlavného mesta podľa § 6a cestného zákona nie je vytváranie zákazov parkovania na miestnych cestách, ale určenie úsekov miestnych ciest na dočasné parkovanie motorových vozidiel a na stanovištia vozidiel taxislužby, ak sa tým neohrozí bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo iný verejný záujem. Nespochybnujem možnosť tvorby mikrozón, apelujem však na ich zákonnú reguláciu spôsobom, ktorý nebude rozporný so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Spôsob, ktorý zvolilo hlavné mesto vytvára faktický zákaz parkovania iných, ako ním určených oprávnených osôb v mikrozónach, čo nie je postup *lege artis*.

Vymedzenie mikrozóny môže umožniť oprávneným osobám (napr. rezidentom) v nej dočasne parkovať za zvýhodnených podmienok, avšak nemôže vylúčiť z možnosti dočasného parkovania iné osoby (napr. s povoleným vjazdom do historického centra). Ostatným vozidlám tzv. nerezidentom možno v mikrozóne stanoviť napr. vyššiu úhradu za dočasné parkovanie v mikrozóne, čo by ich od tohto postupu mohlo skôr odradiť (čo je aj zámerom normotvorcu v rámci cieľov parkovacej politiky). Nie je pochybnosť, ani to prokuratúra nepopiera, že povolenie vjazdu do historického centra a dočasné parkovanie sú dva odlišné inštitúty regulácie cestnej premávky. Poukaz na iné oprávnené osoby bol použitý ako príklad osôb, ktorých dočasné parkovanie v mikrozóne je pravdepodobné a je potrebné regulovať ho iným zákonom prípustným spôsobom ako len zákazom. Platí to aj o mikrozóne, ktorá nie je v historickom centre, avšak normotvorca zamýšľa čo najviac tzv. nerezidentov od parkovania v tejto mikrozóne odradiť resp. nepodporovať, práve z dôvodu kritického nedostatku parkovacích miest. Nemal by to však robiť prostredníctvom plošného zákazu, ale skôr striktnejšou reguláciou rozlíšenia výšky úhrad pre jednotlivých vodičov podľa typu parkovacej karty pre mikrozónu alebo bez nej.

Stanovenie podmienok pre vydávanie jednotlivých parkovacích kariet

Podmienky vydania rezidentskej parkovacej karty (RPK)

Podľa § 12 ods. 1 VZN, RPK vydá prevádzkovateľ žiadateľovi, ktorý spĺňa tieto podmienky:

a) je fyzickou osobou,

b) **má trvalý pobyt v byte** v zóne, pre ktorú je RPK vydávaná, **a je vlastníkom tohto bytu alebo osobou v blízkom príbuzenskom vzťahu s vlastníkom tohto bytu alebo osobou, ktorej vlastník bytu udelil súhlas s vydaním RPK, a**

c) má vzťah k motorovému vozidlu priradenému k parkovacej karte, to znamená, že

1. je držiteľom motorového vozidla; ak je držiteľom motorového vozidla jeden z manželov, na účely vydávania rezidentskej parkovacej karty sa počas trvania manželstva považuje za držiteľa aj druhý z manželov, bez ohľadu na to, či vozidlo patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, alebo
2. má motorové vozidlo evidované na svoju živnosť, alebo
3. preukázateľne užíva motorové vozidlo zamestnávateľa na súkromné účely, alebo
4. je členom orgánu právnickej osoby a preukázateľne užíva motorové vozidlo tejto právnickej osoby na súkromné účely, alebo
5. má uzatvorenú nájomnú zmluvu alebo inú zmluvu, na odplatné užívanie motorového vozidla s právnickou osobou oprávnenou na prenájom motorových vozidiel.

Podľa § 13 ods. 2 VZN, platnosť RPK zaniká zmenou adresy trvalého pobytu, zmenou bytu v rámci bytovej budovy, **odvolaním súhlasu vlastníka bytu v zmysle § 12 ods. 1 písm. b)** alebo stratou vzťahu k motorovému vozidlu. V prípade ukončenia platnosti RPK z týchto dôvodov má jej držiteľ nárok na vrátenie alikvotnej časti úhrady, ak nespotrebovaná časť úhrady je vo výške minimálne 5 eur. **V prípade odvolania súhlasu vlastníka bytu sa postupuje podľa § 10 ods. 3.**

Podmienky vydania rezidentskej parkovacej karty s obmedzenou platnosťou (RPK-X)

Podľa § 15 ods. 1 VZN, RPK-X vydá prevádzkovateľ žiadateľovi, ktorý spĺňa tieto podmienky:

a) je fyzickou osobou,

b) **má trvalý pobyt v byte v mikrozóne**, pre ktorú je RPK-X vydávaná, **a je vlastníkom tohto bytu alebo osobou v blízkom príbuzenskom vzťahu s vlastníkom tohto bytu alebo osobou, ktorej vlastník bytu udelil súhlas s vydaním RPK-X, a**

c) má vzťah k motorovému vozidlu priradenému k parkovacej karte, to znamená, že

1. je držiteľom motorového vozidla; ak je držiteľom vozidla jeden z manželov, považuje sa za držiteľa aj druhý z manželov, alebo
2. má motorové vozidlo evidované na svoju živnosť, alebo
3. preukázateľne užíva motorové vozidlo zamestnávateľa na súkromné účely, alebo
4. je členom orgánu právnickej osoby a preukázateľne užíva motorové vozidlo tejto právnickej osoby na súkromné účely, alebo
5. má uzatvorenú nájomnú zmluvu alebo inú zmluvu na odplatné užívanie motorového vozidla s právnickou osobou oprávnenou na prenájom motorových vozidiel.

Podľa § 16 ods. 2, ods. 3 VZN, platnosť RPK-X zaniká zmenou adresy trvalého pobytu, zmenou bytu v rámci bytovej budovy, **odvolaním súhlasu vlastníka bytu v zmysle § 15 ods. 1 písm. b)**, stratou vzťahu k motorovému vozidlu. V prípade ukončenia platnosti RPK-X z týchto dôvodov má jej držiteľ nárok na vrátenie alikvotnej časti úhrady, ak nespotrebovaná časť úhrady je vo výške minimálne 5 eur. **V prípade odvolania súhlasu vlastníka bytu sa postupuje podľa § 10 ods. 3.**

Fyzická osoba, ktorá sa po úmrtí držiteľa RPK-X preukáže potvrdením o začatí dedičského konania **a ktorá spĺňa podmienku podľa § 15 ods. 1 písm. b)**, môže požiadať prevádzkovateľa o vydanie RPK-X na svoje meno. Vzťah k motorovému vozidlu podľa § 15 ods. 1 písm. c) sa pre tento účel preukazuje potvrdením o začatí dedičského konania, najdlhšie však do skončenia dedičského konania.

Podľa § 36 ods. 4 VZN, ustanovenia § 12 ods. 1 písm. b) v časti osoby, ktorej vlastník bytu udelil súhlas s vydaním rezidentskej parkovacej karty, a § 15 ods. 1 písm. b) v časti osoby, ktorej vlastník bytu udelil súhlas s vydaním rezidentskej parkovacej karty, nadobúdajú účinnosť dňa 20. januára 2026.

Podmienky vydania návštevníckej parkovacej karty (NPK)

Podľa § 18 ods. 1 VZN, NPK vydá prevádzkovateľ osobe, ktorá spĺňa tieto podmienky:

- a) je fyzickou osobou a
- b) **má trvalý pobyt v byte** v zóne, pre ktorú je NPK vydávaná, **a je vlastníkom tohto bytu alebo osobou v blízkom príbuzenskom vzťahu s vlastníkom tohto bytu alebo osobou, ktorej vlastník tohto bytu udelil súhlas s vydaním NPK.**

Podľa § 19 ods. 2 VZN, platnosť NPK zaniká zmenou trvalého pobytu držiteľa vrátane zmeny bytu v rámci toho istého bytového domu alebo odvolaním súhlasu vlastníka bytu v zmysle § 18 ods. 1 písm. b) alebo zmenou podstatných skutočností pre vydanie NPK podľa § 17 ods. 1 písm. c). **V prípade odvolania súhlasu vlastníka bytu sa postupuje podľa § 10 ods. 3.**

Normotvorca v **§ 20, § 20a a § 20b VZN** určuje spôsob overovania vybraných podmienok pre vydanie parkovacích kariet. V tejto súvislosti, pre potreby vydania RPK, RPK-X a NPK sa vzťah k bytu overuje automaticky v prípade vlastníka bytu a osoby v blízkom príbuzenskom vzťahu s vlastníkom bytu.

Podľa § 20a ods. 1, ods. 2 VZN, *pre potreby vydania RPK, RPK-X a NPK sa vzťah k bytu overuje automaticky v prípade vlastníka bytu a osoby v blízkom príbuzenskom vzťahu s vlastníkom bytu.*

Ak sa vyžaduje súhlas vlastníka bytu pre podanie žiadosti o vydanie RPK, RPK-X alebo NPK, vykoná sa prostredníctvom elektronického súhlasu vlastníka bytu v užívateľskom konte alebo prostredníctvom písomného súhlasu vlastníka bytu na predpísanom tlačíve s úradne overeným podpisom vlastníka bytu. Úradne overený podpis nie je potrebný, ak vlastník bytu podpíše predpísané tlačivo osobne na klientskom mieste prevádzkovateľa. Tlačivo súhlasu je dostupné na webovom sídle prevádzkovateľa.

Podľa **§ 20b ods. 4 VZN**, *v prípade užívania motorového vozidla na základe nájomnej alebo inej zmluvy, ktorej predmetom je odplatné užívanie motorového vozidla, je nutné doložiť kópiu osvedčenia o evidencii častí II a kópiu zmluvy s právnickou osobou oprávnenou na prenájom motorových vozidiel. Dĺžka trvania nájomnej zmluvy musí zodpovedať dobe platnosti žiadanej parkovacej karty. Pri RPK a RPK-X musí byť prenájom a lízing motorových vozidiel uvedený ako hlavná ekonomická činnosť právnickej osoby v príslušnom verejnom registri. Prevádzkovateľ je oprávnený zisťovať, či cena za nájom zodpovedá bežným trhovým cenám.*

Podmienky vydania bonusovej parkovacej karty (BPK)

Podľa § 22 ods. 1 písm. c) VZN, *BPK vydá prevádzkovateľ osobe, ktorá spĺňa tieto podmienky:*

c) má vzťah k motorovému vozidlu priradenému k parkovacej karte, to znamená, že

1. je držiteľom motorového vozidla; v prípade, ak je držiteľom motorového vozidla jeden z manželov, považuje sa za držiteľa vozidla na účely vydávania BPK, počas trvania manželstva, aj druhý z manželov bez ohľadu na skutočnosť, či vozidlo patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, alebo

2. má motorové vozidlo evidované na svoju živnosť, alebo

3. preukázateľne užíva motorové vozidlo zamestnávateľa na súkromné účely, alebo

4. je členom orgánu právnickej osoby a preukázateľne užíva motorové vozidlo tejto právnickej osoby na súkromné účely, alebo

5. má uzatvorenú nájomnú zmluvu alebo inú zmluvu, ktorej predmetom je odplatné užívanie motorového vozidla s právnickou osobou oprávnenou na prenájom motorových vozidiel. Prevádzkovateľ je oprávnený zisťovať, či cena za nájom zodpovedá bežným

trhovým cenám a či právnická osoba poskytuje prenájom motorových vozidiel širokej verejnosti.

Podmienka trvalého pobytu v byte za súčasného vlastníka danej nehnuteľnosti alebo osobou v blízkom príbuzenskom vzťahu s vlastníkom tohto bytu alebo osobou, ktorej vlastník tohto bytu udelil súhlas s vydaním karty

Podmienky pre získanie parkovacích kariet, uvedené v § 12 ods. 1 písm. b) VZN (rezidentská parkovacia karta RPK), § 15 ods. 1 písm. b) VZN (rezidentská parkovacia karta s obmedzenou platnosťou RPK-X) a § 18 ods. 1 písm. b) VZN (návštevnícka parkovacia karta NPK) sú určené v rozpore s platnými právnymi predpismi. V tej súvislosti aj spôsob ich overenia upravený v § 20a ods. 1, 2 a § 20b ods. 4 VZN.

Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 antidiskriminačného zákona, **každý je povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania** v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, **poskytovania tovarov a služieb a vo vzdelávaní.**

Zásada rovnakého zaobchádzania podľa odseku 1 sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi.

Podľa § 9 antidiskriminačného zákona, **každý má podľa tohto zákona právo na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou.**

Podmienky, ktoré hlavné mesto zaviedlo pre získanie viacerých parkovacích kariet majú diskriminačný charakter a hlavné mesto nimi zasiahlo aj do iných práv adresátov VZN, navyše, niektoré (kumulovanie podmienky trvalého pobytu s vlastníctvom, súhlasom vlastníka alebo príbuzenským vzťahom k vlastníkovi, overovanie právnických osôb pri prenájme vozidiel) predstavujú prekročenie právomoci hlavného mesta pri postupe podľa § 6a cestného zákona.

Právna úprava dočasného parkovania musí byť zosúladená so zásadou rovnakého zaobchádzania zakotvenou v antidiskriminačnom zákone, keďže táto oblasť poskytovania služieb dočasného parkovania spadá do jeho pôsobnosti.

Status rezidenta a návštevníka je vo vyššie uvedených ustanoveniach VZN naviazaný na trvalý pobyt v byte za súčasného splnenia jednej z podmienok – vlastníctva tohto bytu, - alebo osoba v príbuzenskom pomere k vlastníkovi bytu, špecificky vymedzenom v § 3 ods. 9 VZN – alebo osobou, ktorej vlastník tohto bytu udelil súhlas s vydaním parkovacej karty.

Zvolené kritérium trvalého pobytu v hlavnom meste a v zónach hlavného mesta je prijateľné, prijíma sa primeraný prostriedok na dosiahnutie sledovaného cieľa aj v rámci rozhodovania súdov. **Určenie povinnosti kumulatívneho splnenia jednej z ďalších**

troch podmienok ide nad rámec oprávnenia hlavného mesta, ktoré mu vyplýva z ustanovenia § 6a cestného zákona a je aj diskriminačné.

Podľa ESLP je odlišnosť v zaobchádzaní medzi osobami nachádzajúcimi sa v analogických alebo porovnateľných situáciách diskriminačná, pokiaľ nemá žiadne objektívne a rozumné ospravedlnenie, t. j. pokiaľ nesleduje legitímny cieľ, alebo pokiaľ nie sú použité prostriedky sledovanému cieľu primerané. Zavedenie rezidentskej parkovacej karty, ktorá pri parkovaní zvýhodňuje osoby s trvalým pobytom v hlavnom meste je legitímny prostriedok primeraný sledovanému cieľu parkovacej politiky. Určenie ďalšej povinnej plnenej – kumulatívnej podmienky v označenom rozsahu (vlastníctvo, príbuzenský vzťah, súhlas vlastníka), okrem toho, že predstavuje prekročenie oprávnenia hlavného mesta, nemá žiadne objektívne a rozumné ospravedlnenie, nesleduje legitímny cieľ a použité prostriedky nie sú sledovanému cieľu primerané.

Hlavné mesto nie je oprávnené regulovať vlastnícke vzťahy k nehnuteľnostiam, ani vylučovať nevlastníkov nehnuteľností z prijímanej právnej úpravy. Takáto podmienka presahuje rámec § 6a cestného zákona a nie je ani objektívne primeraná sledovanému cieľu. VZN má normotvorné účinky, predstavuje záväznú právnu normu, ktorú sú adresáti, po jej zákonom prijatí spôsobom vymedzeným zákonom, dodržiavať.

Pokiaľ adresát VZN má trvalý pobyt v hlavnom meste, resp. v stanovenej zóne, hlavné mesto nepreukázalo žiadny relevantný cieľ právnej úpravy dočasného parkovania, pre ktorý by stanovenie ďalšej obmedzujúcej podmienky malo byť primerané. Navyše, vlastníkom bytu nevyplýva zo žiadnej právnej úpravy oprávnenie „dávať súhlas nájomcovi bytu na vydanie parkovacej karty“.

Svoj súhlas vlastník prejavuje už tým, že povolí nájomcovi bytu nahlásenie trvalého pobytu do jeho nehnuteľnosti. Už tento fakt zakladá legálne očakávanie nájomníka bytu, že bude parkovať pri tomto byte/dome v dlhodobejšom horizonte.

Hlavné mesto v námietkach uviedlo, že ide o primerané, nevyhnutné a legitímne opatrenie, ktoré sleduje verejný záujem – zabezpečiť, aby rezidentské parkovanie bolo dostupné pre obyvateľov, ktorí v danej lokalite reálne žijú a nie pre osoby bez skutočnej väzby na danú oblasť. Potreba existencie súhlasu vlastníka bytu je s určitosťou menší zásah do práv osôb užívajúcich byt, ako riziko straty trvalého pobytu v byte. Právny poriadok na všetkých úrovniach, má zohľadňovať zásadu čo najmenšieho zasahovania do práv fyzických a právnických osôb za účelom dosiahnutia cieľu právnej úpravy a sledovaného verejného záujmu. Právne postavenie vlastníka a osoby užívajúcej byt na základe nájomnej zmluvy nemožno považovať za právne ani za fakticky rovnocenné, čiže sa nejedná o osoby v rovnakom postavení. Táto skutočnosť je prekážkou hneď v prvom bode testu na posudzovanie zákazu diskriminácie, ustáleného na základe judikatúry ESLP.

S uvedenými argumentami nie je možné súhlasiť. V prvom rade ide totiž o prekročenie právomoci hlavného mesta, ktorá mu je poskytovaná ustanovením § 6a cestného zákona. Určovanie spôsobu, ako majú vlastníci so svojou nehnuteľnosťou nakladať, v žiadnom prípade nespadá do právomoci obce. Spôsob nakladania s nehnuteľnosťami a zmluvné vzťahy medzi subjektmi občianskeho práva sú upravené v Občianskom zákonníku a mesto nie je oprávnené do nich zasahovať prostredníctvom VZN. Umožnenie zapísania trvalého pobytu nájomcu do prenajímaného bytu je vecou zmluvnej voľnosti medzi stranami.

V tejto súvislosti dodávam, že zákon č. 253/1998 Z. z. ani iný všeobecne záväzný právny predpis nestanovujú ako podmienku k zapísaniu trvalého pobytu vlastníctvo danej nehnuteľnosti, teda vlastníctvo bytu/domu nemôže byť nariadením obce, ako podzákonnou normou, určené ako jedna z podmienok (súvisiacich s trvalým pobytom) pre vydanie parkovacej karty. Osoby s trvalým pobytom v hlavnom meste sú v rovnakom právnom postavení bez ohľadu na existenciu alebo neexistenciu ich vlastníckeho práva k danej nehnuteľnosti, v ktorej sú na trvalý pobyt zapísané. Tým dochádza aj k priamej diskriminácii osôb nehnuteľnosti nevlastniacich, a to bez preukázania splnenia podmienky, že by použité prostriedky boli sledovanému cieľu primerané. V podstate obdobné argumenty platia aj na podmienku príbuzenského vzťahu k vlastníkovi bytu, navyše vo VZN vymedzeného spôsobom, ktorý je v rozpore s § 116 občianskeho zákonníka (ako uvádzam vyššie).

Akonáhle k zapísaniu trvalého pobytu takej osoby dôjde, mestu vzniká nárok na príspevok za evidovaného obyvateľa. Riešenie zmluvných (ani rodinných) vzťahov medzi takýmito osobami nespadá do kompetencie mesta, teda ani riešenie prípadných sporov vlastníka a osôb trvalo bývajúcich v jeho byte ohľadom nároku na vydanie parkovacej karty (jednej z troch) nemôže byť predmetom právnej úpravy VZN. Podľa zákona č. 253/1998 Z. z. prihlásenie občana na trvalý pobyt nezakladá nijaké právo k budove ani k jej vlastníkovi a má evidenčný charakter, pričom vlastník ho môže aj bez súhlasu prihláseného zrušiť. Akékoľvek udeľovanie súhlasu vlastníka bytu s vydaním parkovacej karty pre jeho nájomcu s trvalým pobytom v tomto byte, je pre právnu úpravu dočasného parkovania právne irelevantné, resp. spadá do sféry zmluvnej voľnosti subjektov občianskeho práva, teda pôsobí výlučne *inter partes*, ale nie *erga omnes* a hlavné mesto ho pri výkone samosprávnej pôsobnosti na úseku dočasného parkovania nemôže od žiadateľov obligatórne vyžadovať.

V označených ustanoveniach, za diskriminačné považujem aj požadovanie trvalého pobytu výlučne v byte.

Podľa platných právnych predpisov je podľa § 3 ods. 2 zákona č. 253/1998 Z. z. možné (a pomerne bežné) nahlásenie trvalého pobytu aj do budov, ktoré nie sú primárne určené na trvalé bývanie, napr. určených na rekreáciu, ubytovní, alebo do apartmánov. V takom prípade je nevyhnutné posudzovať takýto trvalý pobyt za rovnocenný s trvalým pobytom v

byte alebo rodinnom dome. Osoby, ktoré získali trvalý pobyt v byte či v rodinnom dome sú s osobami, ktoré majú trvalý pobyt v iných budovách, v porovnateľnom právnom postavení, a rozdielny prístup k nim nie je ničím odôvodnený, čím ide o priamu diskrimináciu podľa § 2a ods. 2 antidiskriminačného zákona.

Hlavné mesto pri určení kritéria trvalého pobytu, poukazuje na príspevky zo štátneho rozpočtu, naviazané práve na počet osôb trvalo prihlásených na pobyt v hlavnom meste. Pre tento účel nie je rozhodujúce, v akej budove má osoba pobyt nahlásený, ale hlavné mesto dostáva finančný príspevok na všetky osoby na trvalý pobyt prihlásené. Nie je tým daný dôvod na znevýhodnenie, resp. neposkytnutie výhody vo VZN týmto osobám, nachádzajúcim sa v totožnom právnom postavení.

Nemôžu to zmeniť ani poukazy na územný plán a nižšie kritéria dopravnej vybavenosti pri nebytových budovách, resp. nejde o primeraný prostriedok na dosiahnutie stanoveného cieľa právnej úpravy dočasného parkovania. Zastávam stanovisko, že hlavné mesto tu prenáša svoju zodpovednosť za vydávanie súhlasu s investičnou výstavbou (záväzné stanovisko pre územné a stavebné konania) takýchto neštandardných foriem bývania resp. ubytovania na jeho súčasných vlastníkov, ktoré bývanie od prvopočiatku bolo určené ako trvalé bývanie, avšak z formálnych dôvodov (najmä z dôvodu dosiahnutia súladu s územným plánom hlavného mesta) bolo povoľované ako zariadenie, ktoré nie je určené na trvalé bývanie (typicky: apartmány, štúdiá).

V prípade, ak obce (mestá) pri poskytovaní tzv. rezidentských kariet (ako forme určenia výšky úhrady za dočasné parkovanie) rozlišujú medzi obyvateľmi s trvalým pobytom, ktorý je evidovaný k bytu a obyvateľmi s trvalým pobytom, ktorý majú evidovaný v nebytovom priestore, ide o priamu diskrimináciu, realizovanú formou svojvoľného vymedzenia podmienky poskytovania služby, ktorá nemá oporu v zákone a má za účinok zamedzenie jej poskytnutia.

Nemožno tak hovoriť o tzv. nepriamej diskriminácii (§ 2a ods. 3 antidiskriminačného zákona), nakoľko v danom prípade totiž VZN nie je navonok neutrálnym predpisom, ale naopak priamo v homogénnej skupine obyvateľov s trvalým pobytom vytvára dve podskupiny osôb, pričom ide o osoby, ktoré sú v porovnateľnej situácii, a preto nie je možné posudzovať kritéria podľa § 2a ods. 3 vety za bodkočiarkou antidiskriminačného zákona. Právna situácia uvedených osôb je pre účely posúdenia dodržania zásady rovnakého zaobchádzania daná statusom fyzických osôb naviazaným na trvalý pobyt v obci (meste). Naviazanie podmienky druhu nehnuteľnosti – podľa kategórie stavby k možnosti ekonomicky výhodnejšej výšky úhrady za dočasné parkovanie motorového vozidla v porovnateľnej situácii (status osoby spočívajúci v trvalom pobyte byte) porušuje zákaz diskriminácie z dôvodu iného postavenia fyzickej osoby (ako aj z dôvodu majetku fyzickej osoby).

Hlavné mesto v námietkach poukázalo na priložené odborné vyjadrenie Slovenského národného strediska pre ľudské práva (ďalej len „Stredisko“) bez datovania a čísla konania, v ktorom Stredisko posúdilo namietanú diskrimináciu obyvateľov Bratislavy s trvalým pobytom v apartmáne voči obyvateľom Bratislavy s trvalým pobytom v byte so záverom, že tieto dve skupiny obyvateľov sa nenachádzajú v porovnateľnej situácii z hľadiska nároku na vydanie rezidentskej parkovacej karty, a to z dôvodu právneho vymedzenia a z neho vyplývajúceho rozdielného využívania a charakteru bytu a charakteru apartmánu. Legitímny cieľ prijatia podmienky vydania rezidentskej parkovacej karty uvedenej v § 10 ods. 1 písm. b) VZN, vzťahujúcej sa na trvalý pobyt v byte, považuje za preukázaný. Hlavné mesto ďalej uviedlo, že účelom VZN nie je regulovať vlastnícke vzťahy, ale spravodlivo rozdeliť obmedzenú kapacitu verejných parkovacích miest medzi osoby, ktoré v danej lokalite reálne žijú. Ak bol v minulosti udelený trvalý pobyt aj v nebytových priestoroch (apartmánach, ubytovniach, či rekreačných objektoch), stalo sa tak v dôsledku právneho vákua a nie na základe explicitného zákonného oprávnenia. Tieto zápisy nemožno spätne interpretovať ako právny základ pre nárok na rovnaké parkovacie oprávnenie ako pre rezidentov v bytoch. Právne vákuum vzniklo pri evidencii pobytov a nemôže byť prenesené na samosprávu a vytvárať jej nové povinnosti, resp. obmedzovať obce pri využívaní oprávnenia daného im v § 6a cestného zákona. Rozdiely medzi bytovými a apartmánovými domami majú reálny technický aj právny základ. Ochranné zaobchádzanie je odôvodnené rozdielnym právnym režimom, stavebnými normami a parkovacími požiadavkami bytových a apartmánových domov, resp. nebytových priestorov alebo stavieb, ktoré nie sú určené na trvalé bývanie. Z tohto dôvodu nemožno hovoriť o diskriminácii, ale o racionálnej diferenciácii, ktorá má oporu v zákone a bola potvrdená Strediskom.

K tomu uvádzam, že nedostatky v právnej úprave, príp. právne vákuum v tejto oblasti nemožno pripisovať na vrub a na škodu občanom ako adresátom právnych noriem (čl. 2 ods. 1, 3 Ústavy SR). Trvalý pobyt obyvateľa v obci má v predpisoch verejného práva rovnaký význam a aj právne následky, bez ohľadu na typ/charakter nehnuteľnosti, v ktorej je pobyt nahlásený. Obci tým napr. vzniká nárok na príspevok zo štátneho rozpočtu za každého evidovaného obyvateľa. Nespochybňujeme právnymi predpismi a technickými normami stanovené rôzne technické parametre pre byty a pre nebytové priestory (najmä apartmány, štúdiá, rekreačné objekty) ako sú napr. nároky na svetelnosť objektu alebo nároky na parkovacie miesta, tieto však nemajú žiadny vplyv na kategóriu trvalého pobytu stanovenú predpismi verejného práva a podľa nás nezakladajú primeraný dôvod na obmedzenie práv osôb s trvalým pobytom nahláseným v inom nebytovom priestore (apartmáne/štúdiu).

Stredisko v predloženej vyjadrení konštatovalo, že apartmány a byty možno považovať za druhovo rovnakú vec, a to vzhľadom na samotný účel ich využitia, ktorým je bývanie, s čím je potrebné súhlasiť. V teste proporcionality však Stredisko dospelo k záveru, s ktorými nesúhlasíme. Pri kritériu identifikácie komparátora Stredisko uviedlo, že tieto dve skupiny sa nenachádzajú v porovnateľnej situácii z hľadiska nároku na vydanie

rezidentskej parkovacej karty, a to z dôvodu vymedzenia a z neho vyplývajúceho rozdielného využívania charakteru bytu (trvalé bývanie) a apartmánu (dočasné bývanie) aj s poukazom na nároky parkovacích miest podľa STN.

Tento záver prihliada len na technické parametre objektov, nie na ich reálne užívanie a povinnosti obyvateľov s tým spojené. Hlavné mesto eviduje počet svojich obyvateľov s trvalým pobytom a je mu známe, že pokiaľ sa obyvateľ nahlási na trvalý pobyt do apartmánu, ktorý má vo väčšine prípadov parametre bežného bytu, či do rekreačného objektu, tak mu z toho vyplývajú zákonné povinnosti, ktoré sú rovnaké ako pri osobe s trvalým pobytom v byte (aj voči mestu). Parkovanie s motorovým vozidlom pri užívaní bytu a užívaní apartmánu je preto porovnateľnou právnou situáciou a tieto osoby sa nachádzajú v porovnateľnom právnom postavení.

Stredisko ďalej uviedlo, že podľa druhého kritéria možno podradiť pod motív iného postavenia rozlišovacie kritéria tak objektívnej, ako aj subjektívnej povahy, ktoré sú priamo povahou spojené s explicitne vymedzenými chránenými dôvodmi alebo predstavujú taký dôvod na základe ktorého nemožno dospieť k racionálnemu záveru o zákonnosti menej priaznivého zaobchádzania. Napriek tomu, že rozhodnutie jednotlivca mať trvalý pobyt v apartmáne nie je spojené s vrodenu vlastnosťou človeka, možno ho považovať za následok osobnej voľby jednotlivca.

K tomu uvádzam, že v prípade, ak slovenská právna úprava poskytuje možnosť nahlásenia trvalého pobytu tak do bytov ako aj do niektorých nebytových priestorov, jedná sa len o využitie jednej z viacerých zákonom poskytovaných možností, ktoré samotný zákon nediferencuje, ani nestanovuje rôzne právne postavenie obyvateľa spočívajúce v charaktere objektu.

K tretiemu kritériu testu proporcionality – k posúdeniu vzniku ujmy Stredisko uviedlo, že osoba, ktorá má trvalý pobyt v apartmáne má stále nárok na vydanie abonentskej parkovacej karty a bonusovej parkovacej karty. Vzhľadom na veľký rozdiel medzi cenami za jednotlivé karty, Stredisko zastáva právny názor, že majetková ujma osôb s trvalým pobytom v apartmáne pri zabezpečovaní parkovacej karty je v predmetnom prípade preukázaná, s čím možno len súhlasiť.

Podľa štvrtého kritéria testu proporcionality je potrebné posúdiť, či nie je možné vyčlenenie jednotlivca, prípadne skupiny ospravedlniť, pretože buď absentuje dôvod ospravedlnenia (verejný, legitímny záujem) alebo ide o neprimeraný, neproporcionálny zásah. Zákonodarca môže jednej skupine osôb priznať viac práv, prípadne uložiť viac povinností ako inej skupine iba v prípade ak je to odôvodnené verejnými hodnotami a ak pri ustanovení práv a povinností zákonodarca nepostupoval so zjavnou svojvôľou. Je teda potrebné sledovať legitímny cieľ a zvolená úprava musí objektívne smerovať aj k realizácii cieľa. Stredisko, pri akceptácii dôvodu uvedeného hlavným mestom vychádzajúceho z

platnej právnej úpravy vymedzenia bytu a apartmánu ako nebytového priestoru konštatovalo, že zo strany normotvorcu nejde o neprimeraný a neproporcionálny zásah.

Dôvody na obmedzenie skupiny osôb s trvalým pobytom v apartmáne spôsobom uvedenom v **§ 12 ods. 1 písm. b) VZN (RPK), § 15 ods. 1 písm. b) VZN RPK-X()** a **§ 18 ods. 1 písm. b) VZN (NPK)** považujeme za neprimerané a neproporcionálne, v konečnom dôsledku až s parametrom svojvôle. Pripomínam, že trvalý pobyt môže mať osoba len jeden. Technické posúdenie charakteru bytu a apartmánu (o. i. aj rekreačného objektu – chaty, bežne s parametrami rodinného domu) nemôže založiť spravodlivý dôvod na iné zaobchádzanie so skupinou osôb s trvalým pobytom v nebytovom priestore, oproti skupine osôb s trvalým pobytom v byte. Tým skôr, že hlavné mesto k tomuto stavu samo prispelo, keď dlhé roky vydávalo súhlasné záväzné stanoviská k investičným zámerom (súladi s územným plánom) na výstavbu nebytových budov s prevahou apartmánov, ktoré všetky už v mestu predloženej projektovej dokumentácii mali a majú parametre bežných bytov a s tým zámerom boli nielen naprojektované, ale aj postavené a predávané. Ich nebytový charakter bol udržiavaný len z dôvodu formálneho dodržania súladu navrhovanej stavby s územným plánom mesta.

Prenášanie tejto zodpovednosti za dosahovanie cieľov parkovacej politiky prostredníctvom VZN na obyvateľov s trvalým pobytom v hlavnom meste, ktorí v zmysle právnej úpravy majú možnosť nahlásenia trvalého pobytu tak do bytu ako aj do niektorých nebytových priestorov (§ 3 ods. 2 zákona č. 253/1998 Z. z.), nemôže založiť ospravedlnenie na obmedzenie jednej skupiny osôb s trvalým pobytom spôsobom, akým to urobilo hlavné mesto vo VZN. V ústavnom teste proporcionality označené ustanovenia VZN neuspeli.

Ostatné

K podmienke predloženia parkovacieho preukazu podľa osobitného predpisu pre vydanie zľavovej parkovacej karty pre fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím (ZPK-ŤZP) podľa § 31 ods. 1 písm. a) VZN uvádzam, že táto je uvedená dostatočne všeobecne a táto sa podľa § 44 ods. 7, ods. 8 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vzťahuje aj na vozidlá označené dokladom podľa Dohovoru o cestnej premávke podpísaného 8. novembra 1968 vo Viedni v znení neskorších predpisov (ďalej len "Viedenský dohovor"). Preto ak hlavné mesto v námietkach uviedlo, že bude spresnený odkaz pod čiarkou, ktorý na túto skutočnosť poukáže, považujem to za dostatočné.

Podľa § 33 ods. 2 VZN, **výška úhrady** pre *platené parkoviská* je uvedená v prílohe č. 1 *nariadenia*.

Ustanovenie § 33 ods. 2 VZN sa javí byť obsoletným alebo aspoň nepresným ustanovením, nakoľko v prílohe č. 1 nariadenia nie sú uvedené výšky úhrady za platené parkoviská určené v § 33 ods. 1 VZN, ale len tarifné pásma, ktoré sú priradené k jednotlivým uliciam v jednotlivých zónach podľa § 5 VZN.

Hlavné mesto v námietkach k tomu uviedlo, že príloha č. 1 obsahuje jednotlivé ulice, úseky a tarifné pásma, teda cenotvorba je plne odvodená z VZN, pričom manuály nemajú právomoc samostatne určovať výšku úhrad. S tým je možné súhlasiť a vzhľadom na zmenu súvisiacich manuálov, o ktorej sa zmieňujem nižšie, je uvedené ustanovenie už len nepresné. Znenie § 33 ods. 2 VZN by preto malo byť nahradené presnejším a výstižnejším znením, napr. Výška úhrady pre platené parkoviská podľa tarifného pásma vyplýva z VZN (a jeho príloh).

Prevádzkové manuály parkovísk Hlavná stanica, Železná Studnička a Tyršák 2, ktoré boli preskúmané v rámci previerky, boli hlavným mestom upravené, v aktuálnej verzii od 01.01.2026 do podoby, ktorá nevykazuje rozpor so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Prevádzkový manuál parkovacej politiky hlavného mesta SR Bratislavy, v aktuálnej podobe od 20.01.2026 obsahuje ustanovenia, ktorými je vysvetľované a priblížený postup prevádzkovateľa k viacerým ustanoveniam VZN, napadnutým týmto protestom. Preto v súvislosti s konaním o proteste prokurátora bude potrebné reagovať aj zmenou prevádzkového manuálu a prispôbiť jeho znenie právnej úprave, v rozsahu navrhnutom vo výrokovej časti tohto protestu prokurátora.

Na základe podnetov boli zistené aj ďalšie porušenia zákonnosti VZN Podľa § 8 ods. 7 VZN, *parkovacie karty podľa ods. 2 písm. a), b), d), e), g) môžu byť vydané iba pre motorové vozidlá kategórie M1, M1G, N1, L2e a L5e až L7e s dĺžkou nepresahujúcou 5,4 m.*

Ďalším prípadom diskriminácie v súvislosti s vydávaním parkovacích kariet, ku ktorému prokuratúra zaujíma rozdielny postoj ako v minulosti, je znevýhodňovanie rezidentov na základe rozmerov vozidla (dĺžka, váha). Vo všeobecnosti je nutné uviesť, že v prípade kategorického popretia existencie nároku rezidenta na udelenie parkovacej karty napr. vyjadrením, že táto bude udelená vlastníkom/držiateľom vozidla nepresahujúceho dĺžku 5,4m (alebo napr. hmotnosť 3,5t), dochádza k priamej diskriminácii vlastníkov vozidiel rovnakej kategórie, presahujúcim uvedené rozmery.

Z takéhoto slovného vyjadrenia kritéria na udelenie parkovacej karty je totiž logicky zrejmé, že nárok vlastníkov/držiateľov iných vozidiel rovnakej kategórie neexistuje, čo opäť nemá žiadnu oporu v zákone ustanovením relevantnej výnimky zo všeobecného zákazu priamej diskriminácie. Zároveň sa ani v tomto prípade nemôže jednať o „navonok neutrálny predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax“ a skúmanie okolností, za akých došlo k určeniu takéhoto pravidla, je absolútne bezpredmetné. V prípade objektívnych dôvodov, by diskriminačnou teoreticky nebola primeraná cenová diverzifikácia poskytovaných

parkovacích kariet, napr. ak by dlhšie vozidlo zaberalo väčšiu parkovaciu plochu. Vo všeobecnosti cenové rozlíšenie jednotlivých typov parkovacích kariet nie je nutne diskriminačné, je však potrebné dôsledne posudzovať, či takýto postup je z príčinného hľadiska výsledkom transparentného určenia objektívnych a odôvodnených kritérií zo strany obce a či proces vyhodnocovania kritérií nepredstavuje svojvôľu.

Obdobné ako v predchádzajúcom odseku vo všeobecnosti platí v prípade taxatívneho určenia kategórií motorových vozidiel, ku ktorým môže byť udelená parkovacia karta. Vo všetkých prípadoch kategórií osobných vozidiel sa jedná o vozidlá, ktoré rezident - fyzická osoba a aj právnická osoba so sídlom alebo prevádzkou na území obce na podklade ich statusu vlastníka alebo užívateľa majú mať právo efektívne využívať, teda vo všeobecnosti neexistuje dôvod takéto osobné vlastníctvo na podklade členenia jeho predmetu postihovať. Tu je však zároveň nutné podotknúť, že s ohľadom na definičné vymedzenie niektorých kategórií motorových vozidiel podľa § 4 ods. 2 zákona č. 106/2018 Z. z. o prevádzke vozidiel v cestnej premávke v znení neskorších predpisov a z neho odvodený účel použitia týchto vozidiel, určité zákonné obmedzenia zákazu priamej diskriminácie fakticky existujú.

V § 20b ods. 1 VZN je stanovené, že v prípade motorového vozidla so zahraničným evidenčným číslom je nutné doložiť kópiu osvedčenia o evidencii vozidla.

V zásade by malo ísť o neutrálne ustanovenie, avšak v tomto prípade s poukazom na § 2 ods. 25, § 26 a § 39 ods. 4 zákona č. 106/2018 Z. z. považujem za potrebné doplnenie, že sa dokladá **osvedčenie o evidencii vozidla iného štátu (v ktorom je vozidlo prihlásené do evidencie vozidiel)**. Prevádzkovateľ v minimálne jednom prípade, známom tunajšej prokuratúre, vyžadoval od žiadateľa o parkovaciu kartu, ktorý preukazoval vzťah k vozidlu so zahraničným evidenčným číslom, osvedčenie o evidencii vozidla v takom rozsahu, v akom sa vydáva v SR, ale nie v krajine, v ktorej je auto evidované. Znenie dispozície právnej normy (ako vlastného pravidla správania sa, teda jadra právnej normy) by malo byť jasné a nevzbudzujúce pochybnosti ani na strane jej adresátov ani na strane orgánov aplikujúcich právo.

Overovanie vzťahu k motorovému vozidlu

Hlavné mesto v ustanovení **§ 20b ods. 4** posledné dve vety VZN stanovilo, že *pri RPK a RPK-X musí byť prenájom a lízing motorových vozidiel uvedený ako hlavná ekonomická činnosť právnickej osoby v príslušnom registri. Prevádzkovateľ je oprávnený zisťovať, či cena za nájom zodpovedá bežným trhovým cenám.*

Oprávnenie prevádzkovateľa zisťovať, či cena za nájom zodpovedá bežným trhovým cenám a či právnická osoba poskytuje prenájom motorových vozidiel širokej verejnosti je zakotvené aj v **§ 22 ods. 1 písm. c) bod 5 posledná veta VZN (BPK), § 25 ods. 1 písm. a)**

bod 2 posledná veta VZN (APK), § 25 ods. 1 písm. b) bod 5 posledná veta VZN (APK) a § 28 ods. 1 písm. b) bod 2 posledná veta VZN (ZPK-S).

Uvedený spôsob overovania vzťahu k motorovému vozidlu predstavuje prekročenie právomoci hlavného mesta podľa § 6a cestného zákona. Stanovovanie podmienok výkonu ekonomickej činnosti podnikateľských subjektov ako podmienku overenia vzťahu k vozidlu (prenájom motorového vozidla ako hlavná ekonomická činnosť alebo či právnická osoba poskytuje prenájom širšej verejnosti) nemožno podradiť pod reguláciu, ktorá by spadala do pôsobnosti samosprávy a súčasne sa domnievame, že tento prístup normotvorcu má až ústavoprávne rozmery v zmysle zásahu do ústavných práv adresátov právnej normy, nielen do práva na slobodné podnikanie.

Zisťovanie, či cena za prenájom zodpovedá bežným trhovým cenám je ustanovením nejasným a nie je z neho zrejmé, aké dôsledky z toho majú adresátovi právnej normy vyplývať tzv. skryté následky. Posudzovanie „primeranosti ceny nájmu“ je kategóriou, ktorá nie je zahrnutá v ustanovení § 6a cestného zákona, ani v § 4 ods. 4 zákona o obecnom zriadení.

S poukazom na všetky uvedené skutočnosti považujem protest prokurátora za dôvodne podaný.

Súčasne žiadam byť vopred upovedomená o termíne konania zasadnutia zastupiteľstva hlavného mesta, na ktorom bude protest prokurátora prerokovaný.